

Ülkemizin Ana Sorunlarının Temelinde Yatan Asıl Sebep, Toplumumuzun Kimlik Altyapı Yetersizliğidir

İstanbul, 2 Temmuz 2010

İnsan olsun, toplum olsun, birbirine geçme, birbiriyle kaynaşmış çok katmanlı bir kimliğe sahiptir. Teoride, bu katları, bu katmanları birbirinden ayırabilirsiniz, ama yaşamada bunları birbirinden ayırmamız mümkün olmaz. Tümü bir insanın ya da bir toplumun kimliğini, kişiliğini oluşturur. Şartlar yüzünden, bu kimliğin, kişiliğin bir katı, bir özelliği ön plana geçebilir. Güncel olarak daha çok önem kazanabilir. Fakat, bir toplumda yüzyıllar içinde oluşmuş olan kimlik, kişilik, yönünden ve öz yapısından kolay kolay ayrılmaz, sapmaz. O yapı da, bir medeniyetin, insana ve topluma verdiği kimlik ve kişiliktir. Bu kimlik ve kişilik, zorla değiştirilmeye kalkılırsa, o toplumda büyük bir kaos, bunalım ve çatışmalar doğar.

Bir “batı insanı” vardır, bir “doğu insanı” vardır, bir de “islâm insanı” vardır. Her medeniyetin bir insan anlayışı, bir insan görüşü, bir insan tipi vardır. Bir fransızın, fransız kimliği, bir de onun arka planında “avrupalılık” kimliği bulunmaktadır. Bir fransız, bir ingiliz, bir alman, bir ispanyol ya da bir italyan, sadece fransızlık, ingilizlik, almanlık, ispanyolluk ya da italyanlıkla ayakta duramaz. Bu kimliklerinin arkasında (avrupalı) ya da (batılı) kimliği olduğu için, çoğu kez, bilinçli olarak, en azından da bilinçaltından böyle bir güvenceye dayanarak kendilerini güven içinde hissederler.

Tek başına, ırk kimliği, etnik kültür, bir halkı, bir

devleti ayakta tutamaz. O kimliğin, benzeri kimliklerle birlikte, ancak, arka plandaki, temeldeki "medeniyet kimliği" ne dayanır, onunla kaynaşır, onunla aşırılıklarından arınırsa bir anlam ifade edebileceğini tarihî deneyimlerle anlamış ve görmüş bulunuyoruz. Bugün, ülkemizin çektiği sıkıntıların temelinde, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra, devletin yeniden kuruluşunda, kendi medeniyet kimliğimiz çerçevesinde, çağa ve şartlara göre bir yenilenme ilkesinin değil de, kendi kimliğimizi, geçmişimizi, medeniyetimizi toptan inkâr ederek, sözde batı medeniyetine geçme adına, ırk kimliği söylemine yer verilmesi yatar. Toplumun çeşitli kesimlerinden yükselen farklı tondaki itiraz sesleri, güç kullanılarak bastırıldı. Eleştirinin yasaklandığı otoriter bir düzende, tek tip modellenmiş bir nesil türetilmek istendi yirmi beş, otuz yıl içinde.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, şartlar değişince, âdeta biçimsel denilebilecek bir demokratik düzene geçildi. Demokrasinin her derde çare olacağı sanıldı. Bu, bizim aydın kesimin, eski, yerleşik bir huyudur. Sıkıştığı zaman, kulağına çalınan bir çareye hemen sarılır ve onun araştırılıp tartışılmasına asla tahammül göstermez. Onu bir din gibi görür, öyle benimsemiştir. Ona en ufak bir itiraz devlet düşmanlığıyla yaftalanır. Tanzimat'a, Meşrutiyete, İkinci Meşrutiyete, Cumhuriyete böyle sarıldı jöntürkler, ittihatçılar, cumhuriyetçiler.

Demokrasi, Amerika'da bir hayat tarzı haline gelmiş, Avrupa'da, birçok acı tecrübeden sonra, vazgeçilemez bir konuma gelmişse de, eninde sonunda bir yönetim tarzıdır. İnsanlara etki yapar. Ama insanlar da ona etkide bulunur. Ancak, tek başına bir toplumu ayakta tutamaz. Mutlak, temelinde ahlakî, zihnî, toplumsal değerler, yani tüm medeniyet değerleri olmayan bir yönetim tarzı, adı ne olursa olsun, yozlaşmaya mahkûmdur. Kendi medeniyetimizle bağdaştırılıp ondan sonra uygulamaya konulmayan demokrasi, sonunda bitmek tükenmek bilmeyen bir demagoji üreten kaotik bir düzene dönüşmüş, ardarda askerî darbeler devrinin

açılmasına âdeta doğal zemin olmuştur.

Demokrasiye geçildiği zaman, bir Restorasyon Devri açılmamış, geçmişle hesaplaşmamıştır. Bugün karşılaştığımız bütün problemler, Tanzimattan sonrasında sağlam zemine oturtulamamış bir düzenin, geleceğe ertelenmiş ya da ucu açık bırakılmış, gününde çözümlenmemiş sorunlarından kaynaklanmaktadır. Bu sorunların, zamanında hissedilmeyip bugün hissedilmesi, ameliyat zamanı narkoz etkisiyle duyulmayan acı ve sızılarının daha sonra hissedilmesi gibidir. Osmanlı Devleti'nin yıkılışından ve Kurtuluş Savaşı'ndan sonra yeni devletin kuruluşu ve yerleşmesi, bir nevi çok ağır bir ameliyat gibi olmuştur.

Bugün, gerçeklerin bir kısmını söyleyerek sanki hepsini söylemiş gibi bir havaya bürünüp farkında olarak olmayarak ülkemizi yine alıp, tanzimatçılar ve daha sonrakiler gibi, BATI ÇIKMAZI'na saptırmaktan başka bir yere çıkmayacak bir yola girmiş olan ve kendilerine liberaller adı verilen bir kısım aydınımız da bir takım tereddütlere sebep olabilirler. Bunlara aldanmamak gerekir. Bütün bunların temelinde, Ziya Gökalp'ın soyut, tarihî gerçeklere uymayan, mekanik medeniyet görüşü yatmaktadır. İsteyen milletin kendi medeniyetinden çıkıp istediği medeniyete geçebileceği görüşüdür bu görüş. Tarihi hesaba katmayan bir görüş. Gerçeklerin onaylamadığı, yanlışlığı apaçık hale gelmiş, geçerliliğini yitirmiş bir görüş.

Bugün, halkımızın bir kısmını, Batılıların, kökenlerini araştırıp ayrılma yolunda kışkırtmaları ve gizli açık yardım etmeleri sonucu, ülkemizin başına yirmi yılı aşan bir zamandır büyük bir gaile çıkmıştır. Bu hâdise, ülkeyi, o şekilde sarsmıştır ki, düşüncelerin sadece hâdisenin kendisine hasredilmesiyle yetinilmeyecek, Tanzimat'tan bu yana, ya hep yüzeysel kalan, ya hep görmezlikten gelinen, ya da hep yanlış yönde aranan çare ve çözümlerden, temelden ve yeni baştan, tarihî-sosyolojik alt yapının en derin katından başlamak üzere, en ciddi, ısrarlı ve sabırlı araştırılmasına geçilmesi

gerekecektir. Gerekecektir, gerekiyor ve gerekmektedir.

Teknolojinin, insanları yanıltma ve şaşırtma, boş ve yanlış noktalara çekme özelliğinin yanında, insanların araştırma ve inceleme, öğrenme ve öğretme aşkı ve heveslerine yardımcı olduğu da göz önünde tutulursa, âdeta yirmi dört saat, kırk tv kanalının yayın yaptığı ve her alanın uzmanlarının güncel meselelerin değerlendirilmesi ve yorumu için ekrana çıkarıldığı bir ortamda, büsbütün umutsuz ve karamsar olmanın yeri yoktur. Kırk elli yıldır savunduğumuz düşüncelerimiz ve ülkemizin sorunları için önerdiğimiz çözümler, bu ekranlarda henüz pek yer almıyorsa da, inşallah, daha da geç kalmadan, gündeme alınır ve tartışılır.

Eğer bir anahtar kelime ve adeta bir mucize kavram aranıyorsa, bu, İSLÂM MİLLETİ ve İSLÂM MEDENİYETİ kavramlarıdır. Bu kavramlar, çoğu kez, sanıldığı gibi, sadece “inanç” içerikli değildir. Batıda “din” deyince, sadece “inanç” anlaşılır. Bizde de, “din” kelimesini Batı’daki içeriğiyle anlamak, bütün yanılgıların ve çözümsüzlüklerin kaynağıdır.

Ülkedeki ana sorunların kaynağı, toplum ve kimliğimizin alt yapı yetersizliğidir. Toplumumuz, son iki yüz yılda, giderek, bu alt yapı sağlığından mahrum edilmiştir. Irk kimliğini ileri sürerek ayrılmak yönünde çaba sarfedenler, bu kimliğin kültür alt yapısı yetersizliğinden cesaret alıyorlar. Bugün, biz, sadece ırkî söylemle değil de, Osmanlı ve daha eski dönemlerde olduğu gibi, asıl medeniyet söylemiyle kimlik tanımı yapar ve onu yeniden oluşturmak istersek, artık bu gibi ayrılma hevesleri söner. Örnek olarak söylersek, bir takım insanlar dağda olabilirler, ama, onlara katılmalar giderek azalır ve o yol kurur. Çünkü: dağa çıkan genç, kendine bir ideal bulduğu inancı veya daha doğrusu yanılgısı içindedir. Gençlerimize, gerçek ideal, yani “İslâm Milleti” ve “İslam Medeniyetinin Dirilişi” düşünce ve ideali aşılırsa, artık bu büyük, köklü ve gerçek insanlığı kurucu düşünce ve ideal önünde, küçük, sahte, dar düşünce ve ideallere saplanılmaya

yer kalmaz.

YÜCE DİRİLİŞ PARTİSİ

GENEL BAŞKANI

A. Sezai KARAKOÇ